

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-51/16-6

U I M E R E P U B L I K A H R V A T S K A

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Ivice Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Senke Orlić Zaninović, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica

, protiv rješenja tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije (danas: Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-07/16-01/06, urbroj: 376-04-16-6 od 7. ožujka 2016., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Metronet Telekomunikacije d.d. za telekomunikacijske usluge, Zagreb, Ulica grada Vukovara 269/d, kojeg zastupa opunomoćenica radi inspekcijskog nadzora nad trgovačkim društvom Hrvatski Telekom d.d., u sjednici vijeća održanoj 1. prosinca 2016.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/16-01/06, urbroj: 376-04-16-6 od 7. ožujka 2016.

II. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela pod točkom 1. izreke utvrđuje se da trgovačko društvo Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, nije postupio po članku 23. stavku 7. Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“, broj 24/15.), jer nije u cijelosti isplatilo trgovačkom društvu Metronet Telekomunikacije d.d., Ulica grada Vukovara 269/d, Zagreb, OIB: 23269006802, naknadu za nepravovremeni prijenos brojeva. Točkom 2. nalaže se trgovačkom društvu Hrvatski Telekom d.d., da trgovačkom društvu Metronet Telekomunikacije d.d., Ulica grada Vukovara 269/d, Zagreb, u roku od 8 dana isplati neisplaćeni dio naknade za nepravovremeni prijenos brojeva iz točke 1. ovog rješenja u iznosu od dvijestotine (200,00 kn).

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi da isto pobija sukladno članku 24. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.) i to zbog pogrešne primjene propisa. Navodi da je tuženik temeljem prijave trgovačkog društva Metronet Telekomunikacije d.d., Ulica grada Vukovara 269 dana 27. siječnja 2016. godine pokrenuo postupak inspekcijskog nadzora nad tužiteljem zbog provjere postupanja po članku 23. stavku 6. i 7. Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“, broj 24/15.) i stručnom

mišljenju tuženika, Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 14. srpnja 2015. U prilog svojim navodima, Metronet je dostavio tuženiku dopis – zahtjev za naknadu zbog nepravovremenog prijenosa broja kojeg je dana 8. siječnja 2016. uputio tužitelju, kojem je priložio ispis iz CABP Baze te očitovanje tužitelja na predmetni zahtjev Metroneta. Budući da se tužitelj očitovao Metronetu kako smatra da se odredbe članka 23. stavka 7. Pravilnika imaju primjenjivati na način da se isplaćuje naknada po zahtjevu, jer se nigdje u predmetnom stavku izričito ne navodi da se naknada isplaćuje po broju. Metronet je podnio prijavu inspektoru elektroničkih komunikacija. Slijedom navedenog, tuženik je pozvao tužitelja da se očituje na navode Metroneta u roku od osam dana od dana primitka dopisa. Tužitelj se na navode Metroneta očitovao u dva navrata, dana 2. veljače 2016. i dana 22. veljače 2016. godine. U tužbi, tužitelj se poziva na odredbu članka 23. stavka 7. Pravilnika navodeći da iz iste nedvojbeno proizlazi da se naknada za nepravovremeni prijenos broja isplaćuje po zahtjevu, a ne po broju. Osim toga, navodi da do 1. svibnja 2015., bilo je nedvojbeno podzakonskim aktom utvrđeno da se naknada za nepravovremeni prijenos broja u iznosu od 10,00 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja krajnjem korisniku i primatelju broja isplaćuje po broju. Također, navodi da tuženik nije siguran u tumačenje primjene odredbe članka 23. stavka 7. Pravilnika, o čemu govori stručno mišljenje u kojem tuženik zaključno navodi: „kako je primjenu Pravilnika dužno promatrati ovisno o okolnostima konkretnog slučaja, slijedom čega ovo stručno mišljenje ne prejudicira konačnu odluku o bilo kakvom sporu u svezi naknade za nepravovremeni prijenos broja, sukladno odredbi članka 23. stavka 6. Pravilnika“. S davanjem stručnog mišljenja tuženik uvodi pravnu nesigurnost što je suprotno sa svrhom davanja stručnih mišljenja i objašnjenja u primjeni zakona i propisa kako je to definirano člankom 12. stavkom 1. točka 22. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te poništi rješenje tuženika od 7. ožujka 2016.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da ostaje u cijelosti kod obrazloženja osporenog rješenja, te u odnosu na navode tužitelja iz tužbe objašnjava primjenu odredbe članka 23. Pravilnika o prenosivosti broja. Ističe da je sam postupak prijenosa broja propisan kako bi osigurao pravo korisnika da promijeni operatora. Komplikirani i dugotrajni postupci odvrćaju korisnike od pokretanja takvih postupaka, a mogućnost jednostavne promjene operatora ključan je preduvjet zdravog funkcioniranja tržišta, te isto dovodi do ulaska novih operatora na tržište što za posljedicu ima sniženje cijena usluga i povećanje kvalitete usluga. Dodatno je propisano, stavkom 7. članka 23. Pravilnika da i primatelj broja ima pravo od davatelja broja zahtijevati naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja. Na taj način dodatno se potiče davatelja broja da u rokovima izvrši prijenos broja, budući da postoji opravdana bojazan da bi davatelji broja namjerno odugovlačili prijenos broja kako bi korisnike odvratili od njihove intencije da promijene operatora. Sama činjenica da je Pravilnikom iz 2015. godine izostavljen dio odredbe ne znači da je izmijenjen način obračuna naknade. Vezano za prigovor u svezi stručnog mišljenja, tuženik navodi da je pogrešan zaključak tužitelja da tuženik nije siguran u tumačenje odredbe članka 23. stavka 7. Pravilnika. Naime, ovakva izjava uobičajeno se koristi kako bi se naglasilo da se bez obzira na dano mišljenje vezano za tumačenje sporne odredbe, u slučaju pokretanja inspeksijskog postupka zbog odbijanja zahtjeva za isplatom naknade ili zbog pogrešno obračunate naknade, u svakom pojedinom postupku moguće je zbog različite činjenične osnove te posebitosti svakog postupka donijeti različito odluke primjenjujući odredbu članka 23. istog Pravilnika. Slijedom svega navedenog, predlaže da Sud temeljem odredbe članka 57. Zakona o upravnim sporovima, odbije tužbu kao neosnovanu.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba prije svega ukazuje da je Pravilnik iz 2015. godine donijelo Vijeće tuženika, na temelju zakonom propisane ovlasti iz članka 76. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a u vezi sa člankom 17. stavak 1. i člankom 12. stavak 1. točke 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Zaključno, navodi da tužitelj nije dokazao da je inspektor postupio izvan svojih zakonskih ovlasti u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja odnosno zbog čega je osporeno rješenje nezakonito. Iz tužbenih navoda razvidno je da je tuženik omogućio tužitelju da se izjasni o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari, što je tužitelj i učinio i to u dva navrata. Nadalje, tuženik je u skladu sa zakonskim ovlastima primijenio materijalni propis, te u obrazloženju osporenog rješenja obrazložio zbog čega nije prihvatio pravna shvaćanja tužitelja. Predlaže Sudu da donese presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje osporenog rješenja.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući osnovanost tužbe na osnovi sadržaja spisa predmeta i upravnom postupku utvrđenog činjeničnog stanja, priloženih isprava, a sve u okviru navoda i razloga iz tužbe, ovaj Sud ne nalazi da bi u provedenom postupku došlo do povrede pravila postupka, odnosno pogrešne primjene materijalnog prava.

Naime, nije prieporno u ovoj stvari da je tuženik, povodom prijave zainteresirane osobe pokrenuo postupak inspeksijskog nadzora nad tužiteljem radi utvrđivanja je li navedenim postupanjem tužitelja došlo do kršenja odredbe članka 23. stavka 7. Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“, broj 24/15.) kojeg je na temelju odredbe članka 76. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11.), donijelo Vijeće Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije.

Odredbom članka 23. stavka 7. citiranog Pravilnika propisano je da neovisno o zahtjevu korisnika, i primatelj broja ima pravo od davatelja broja zahtijevati naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, te se prava iz ovog članka na odgovarajući način primjenjuju i na primatelja broja. Primatelj broja ima pravo na naknadu iz stavka 1. ovoga članka samo ukoliko zahtjev za prijenos broja nije podnesen istovremeno sa zahtjevom za veleprodajnu uslugu.

Prema članku 23. stavku 1. istog Pravilnika, krajnji korisnik koji je podnio zahtjev za prijenos broja, ima pravo na naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, u iznosu od 10,00 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja po zahtijevanom broju.

Tijekom provedenog inspeksijskog nadzora, nadležni inspektor je u konkretnom slučaju utvrdio da je prilikom realizacije zahtjeva za prijenos prethodno navedenih brojeva od strane tužitelja došlo do zakašnjenja od jednog dana, te da slijedom toga zainteresirana osoba, kao primatelj broja ostvaruje pravo na naknadu za nepravovremeni prijenos broja.

Budući da je u konkretnom slučaju bio sporan iznos navedene naknade, odnosno načina određivanja iste, iz razloga što tužitelj smatra da standardna ponuda HT-a i Pravilnik o djelatnostima imaju usklađen obračun naknade za nepravovremenu realizaciju veleprodajnog zahtjeva za krajnjeg korisnika i operatore primatelja broja, te da se ista isplaćuje za kašnjenje u realizaciji veleprodajnih usluga po zahtjevu, a ne po broju, to je prema ocjeni ovog Suda, tuženik pravilno utvrdio da se iznos naknade za pravovremeni prijenos broja utvrđuje sukladno odredbi članka 23. stavka 7. citiranog Pravilnika.

Slijedom navedenog, tuženik je osporenim rješenjem pravilno naložio tužitelju da zainteresiranoj osobi u roku od osam dana isplati neisplaćeni dio naknade za nepravovremeni prijenos broja. Ovo stoga što se ovdje radi o naknadi koja se obračunava za kašnjenje u prijenosu pojedinog broja, a ne po zahtjevu, a kako je pravilno ocijenio i tuženik u osporenom rješenju.

Slijedom izloženog, Sud nalazi neosnovanim prigovore tužitelja iz tužbe koji se odnose na nepravilnu primjenu citirane odredbe članka 23. stavak 7. navedenog Pravilnika o prenosivosti broja odnosno nepravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, jer su u osporenom rješenju izneseni valjani, dostatno i argumentirano obrazloženi razlozi na kojima tuženik temelji utvrđenje o povredi citirane odredbe, a pravilnost kojeg tužitelj nije dovco u sumnju ni svojim tužbenim navodima.

Radi navedenog, Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 1. prosinca 2016.

Predsjednik vijeća
mr.sc. Ivica Kujundžić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 27.1.2017. 8:55:43		
Klasifikacijska oznaka 034-07/16-01/14		Org. jed. -04
Uredžbeni broj: 437-17-3		Pril. Vrij. spis 0

d1874620